

Ο ΤΥΦΛΟΣΟΥΡΤΗΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΟΝ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΛΕΟΝΤΙΔΗΣ. — ΑΧΙΛΛΕΥΣ, υἱὸς του. — ΦΑΝΗ, σύζυγος τοῦ Ἀχιλλέως. —
ΜΑΡΙΑ, ἀδελφὴ τῆς Φανῆς. — ΕΥΤΥΧΙΟΣ, ἐραστὴς τῆς Μαρίας.

ΣΚΗΝΟΓΡΑΦΙΑ

[Ἀριστερᾷ (τῷ θεατῇ) ἡ πρόσοψις διωρόφου οἰκήματος. Μαρμαρίνη κλίμαξ ὁδηγεῖ ἀπὸ τῆς σκηνῆς εἰς τὸν ἐξώστην, μαρμαρίνον ὁμοίως, φέροντα εἰς τὸ ἄνω πάτωμα διὰ τοξοειδοῦς εἰσόδου. Ὑπὸ τὴν κλίμακα ἐτέρα μεγάλη θύρα ὁδηγοῦσα εἰς ἰσόγειον πάτωμα. Δεξιᾷ κιγκλιδωτῇ θύρα καὶ ἀπ' αὐτῆς κιγκλίδωμα χανόμενον εἰς τὸ βάθος τοῦ κήπου. Εἰς τὸ βάθος κήπος, τοῦ ὁποίου τὰ ὄρια δὲν διακρίνονται. Δεξιᾷ παρὰ τὴν κλίμακα καὶ ἔναντι ἀριστερᾷ, πάγκοι ξύλινοι καὶ πρὸ αὐτῶν τράπεζαι ὁμοίως ξύλιναι. Καθίσματα ἀτάκτως τεθειμένα πρὸ τῶν τραπεζῶν. Πρὸ τῆς κιγκλιδωτῆς θύρας, φυλακεῖον σκύλου, ἔξωθεν τοῦ ὁποίου ἐξηπλωμένος μανδρόσκυλος. Εἰς τὸ βάθος διὰ τῶν πρώτων δενδρυλλίων διακρίνεται ἕτερος πάγκος μὲ τὸ ἐρεισίνωτον πρὸς τὸ κοινόν.]

Κατὰ τὰς πρώτας σκηνὰς εἶνε γλυκοχάραγμα· κατόπιν ἡ ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου χρυσαίνει τὴν πρόσοψιν τοῦ οἰκήματος καὶ τὰς κορυφὰς τῶν δένδρων· καὶ κατὰ τὰς τελευταίας σκηνὰς αἱ πρώται στιγμαὶ μετὰ τὴν ἀνατολήν.]

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΛΕΟΝΤΙΔΗΣ, εἶτα ΦΑΝΗ

[Ὑφουμένον τοῦ παραπειάσματος, ἡ σκηνὴ μένει ἐπὶ δύο λεπτὰ κενή. Μακρόθεν ἀκούεται κτύπος ἀξίνης, τριγμὸς μαγκανοπηγάδου καὶ κελαδήματα πολλῶν πουλιῶν, τὰ ὅποια κατὰ μικρὸν παύουν. Ὁ Λεοντίδης ἐξέρχεται ἐκ τῆς ὑπὸ τὴν κλίμακα θύρας, φέρει γεωργικὰ ἐργαλεῖα, τὰ θέτει ἐπὶ τῆς τραπέζης τῆς πρὸς τὴν κλίμακα καὶ τὰ διενθετεῖ. Ἡ Φανὴ ἐξέρχεται ἐκ τοῦ ἄνω πατώματος εἰς τὸν ἐξώστην, παραιτηρεῖ πρὸς τὸ βάθος, εἶτα βλέπει τὸν Λεοντίδην καὶ κατέρχεται ἐλαφρὰ τὴν κλίμακα. Ὁ σκύλος ἀφίνει ἓνα «Γρ.ρ.ρ.» βραγχνόφωνος.]

ΛΕΟΝ. Σῶπα, βρέ... ἐγὼ εἶμαι.

ΦΑΝΗ (γελῶσα) Αὐτὴ εἶναι τυραννία.

ΛΕΟΝ. Αὐτὴ εἶναι ἡ καλημέρα σου, γρινιάρᾳ; Τί τρέχει πάλιν; Ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ τυραννία;

ΦΑΝΗ (γελῶσα πάντοτε). Εἶμαι θυμωμένη..

ΛΕΟΝ. Καλήτερα.

ΦΑΝΗ Πῶς! καλήτερα;

ΛΕΟΝ. Ἀφοῦ εὐθυμεῖς ὅταν θυμώνῃς, ἐπιθυμῶ νὰ σέ βλέπω πάντοτε θυμωμένη.

ΦΑΝΗ (δυσθύμως). Ὡστε ὅταν θυμώνω κι' ἐγὼ πρέπει νὰ κατεδάξω τὰ μοῦτρά μου, ἢ νὰ κλαίω καὶ τότε θὰ ἐλπίζω τοῦλάχιστον νὰ μὲ ρωτᾶτε τί ἔχω... ἐνῶ τώρα...

ΛΕΟΝ. (εἰρωνικῶς). Ἐνῶ τώρα ἔχω τὴν σκληρότητα νὰ ἀφίνω τὸ καὶμένο τὸ παιδί νὰ ὑποφέρῃ, ἔ;

ΦΑΝΗ Ἐγὼ ἐρχόμουν νὰ σᾶς παραπονεθῶ καὶ σεῖς...

ΛΕΟΝ. Καὶ ἐγὼ σέ βασανίζω. Τί θηρίον ποῦ εἶναι ὁ ἄνθρωπος!

ΦΑΝΗ Μὰ μὴ μὲ ἐμπαιζετε. (παρακλητικῶς). Ρωτῆστε με, τί ἔχω.

ΛΕΟΝ. Γιατί νὰ σέ ρωτήσω ἀφοῦ τὸ ξέρω.

ΦΑΝΗ Ἐ, τί ἔχω λοιπόν;

ΛΕΟΝ. Ἐνα σοδαρόν, μὰ πολὺ σοδαρόν λόγον.

ΦΑΝΗ (παρατηρεῖ αὐτὸν εἰς τὰ μάτια). Τί;

ΛΕΟΝ. (σοβαρῶς, ὁμοίως). Τίποτε!

ΦΑΝΗ (στενοχωρουμένη). Ὅριστε...

ΛΕΟΝ. Ἐθύμωςε γιατί καὶ ἐπρεπε νάχῃς σήμερα. Πῶς θὰ περάσῃς τὴν ἡμέρα σου ἐδῶ ἔς τὴν ἐξοχὴν; Χθὲς ἦσο χαρούμενη, προχθὲς μελαγχολική, ἀντιπροχθὲς τρελὴ μὲ τὴν φιλομουσίαν σου. Ἐγὼ ὁμως εἰς ὅλα αὐτὰ καὶ βρίσκω τὸ ὠφέλιμον καὶ τὸ διασκεδαστικόν. Ἡ χαρά σου μὲ διασκεδάζει, εἰς τὴν μελαγχολίαν σου εὐρίσκω τὴν ἡσυχίαν μου! Μὲ τὸ πιάνο σου μόνον δὲν εἶναι εὐχαριστημένα οὔτε τὰ νεῦρά μου, οὔτε ἡ γάτες μου, γιατί τοὺς διώχνεις τὰ ποντίκια!

ΦΑΝΗ Καλὰ! λέτε ὅ,τι θέλετε δὲν μὲ νοιάζει ἐμένα.

ΛΕΟΝ. Σήμερα ἐπρεπε νὰ θυμώσῃς καὶ θὰ ἐθύμωςε ἴσως, γιατί ἡ γάτα νὰ πεταχθῇ ἀπὸ τὸ παράθυρο, καὶ νὰ μὴ βγῇ ἀπὸ τὴν πόρτα, καθὼς θὰ ἔθυμωνες καὶ ἂν ἐβγαίνε ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ ὄχι ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ἐτσι δὲν εἶναι;

ΦΑΝΗ Καθόλου. Ἐθύμωσα μὲ τὸ γάτο σας ποῦ δὲν ἔχει τέσσαρα πόδια, ἀλλὰ δυὸ μόνον ποῦ ἔχει τὰ νύχια εἰς τὴν γλῶσσά του καὶ μὲ γρινιάζει διαρκῶς. Νά, μ' αὐτὸ τὸ γάτο τᾶχω! Μὲ τὸ γυιό σας, ὁ ὅποιος δὲν μ' ἀφίνει μιὰ στιγμὴ χωρὶς νὰ μὲ συγχύσῃ!

ΛΕΟΝ. Ἐ, μὰ ἔτσι εἶναι, ὅποιος ἀγαπᾷ παιδεύει!...

ΦΑΝΗ Καὶ ὅση περισσότερον παιδεύει, τόσον περισσότερον ἀγαπᾷ, ἔ;

ΛΕΟΝ. Φυσικώτατα!

ΦΑΝΗ Τότε ὁ περβολάρης μας θὰ ἀγαπᾷ ὑπερβολικὰ τὴν συμβίαν του, ἀφοῦ τῆς ἀργάζει τὸ τομάρι δυὸ φοαῖς τὴν ἡμέρα. Νὰ σᾶς πῶ, δὲν ἤθελα νὰ μ' ἀγαπᾷ ἔτσι ὁ Ἀχιλλεύς, ἂν ἐπρόκειτο νὰ μοῦ τὸ διαβεβαιώνῃ αὐτὸ ἡ ράχη μου. (Ὁ Ἀχιλλεύς ἐμφανίζεται καὶ κατέροχεται ἀφ' ὅπου καὶ ἡ Φανή).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΛΕΟΝΤΙΔΗΣ, ΦΑΝΗ, ΑΧΙΛΛΕΥΣ

ΛΕΟΝ. Ἄ, νά τος ! Ὅριστε κάτω, κύριε. Κάθησε, κατηγορούμενε. (Ὁ Ἀχιλλεύς κάθεται ἔχων τὰ νῶτα πρὸς τὴν κλίμακα· εἰς τὸν πάγον ὁ Λεοντίδης· καὶ ἔναντι τοῦ Ἀχιλλέως ἡ Φανή. Ἄφ' οὗ ὥθησε τὸν σκύλον ὀπισθεν τοῦ φυλακείου). Βγάλε τὴ γλῶσσά σου !

ΑΧΙΛ. Μά, πατέρα, δὲν ἔχω τίποτε. Εἰμαι καλὰ !

ΛΕΟΝ. Δὲν εἶσαι καθόλου καλὰ, παιδί μου, ἀφοῦ κατὰ τὴν διάγνωσιν τῆς γυναικός σου ἔβγαλες καὶ πολὺ κοπτερὰ νύχια εἰς τὴν γλῶσσα, τὰ ὅποια ἀπεφασίσαμεν ἐν συμβουλίῳ τῶρα νὰ τὰ ξερρίζώσωμεν γιὰ νὰ μὴ μπορῇς πειὰ νὰ γκρινιάσῃς.

ΑΧΙΛ. Ἄ ! σὰς παρεπονέθη κηόλα ! ;

ΛΕΟΝ. Ἄφοῦ δὲν ὑπάρχει ἐδῶ δήμαρχος γιὰ νὰ κάνῃ τὰ παράπονά της !

ΑΧΙΛ. Καὶ ὅμως πρέπει ἐγὼ νὰ παραπονοῦμαι ἔναντίον της... Εἶναι τόσο ἀδιάφορος εἰς τὴν ἀγάπη μου. Τόσον ψυχρά !

ΛΕΟΝ. Αὐτὸ εἶναι ;

ΦΑΝΗ Μάλιστα... Ἔ, τί νὰ κάνω ; Νὰ χορεύω ἐξ ἔρωτος ἢ νὰ κάνω τοῦμπες ; (μιμουμένη τὸν Ἀχιλλέα) Δὲν μ' ἀγαπᾷς, εἶσαι ἀδιάφορος, εἶσαι ψυχρά, δὲν εἶσαι ἀφωσιωμένη σὲ μένα, καὶ ἔχεις εἰς τὸ νοῦ σου...

ΛΕΟΝ. Ἔ, ἔ, κυρά, πῆρες κατήφορο βλέπω καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ ἐγχείρισις θὰ γίνῃ εἰς τὴ δική σου γλῶσσα !

ΑΧΙΛ. Δὲν προσέχει εἰς ἐμὲ πλέον καθόλου.

ΛΕΟΝ. (τῇ Φανῇ) Οὐμ !

ΦΑΝΗ Τὰ λόγια του εἶναι συνεχεῖς ἐπιπλήξεις καὶ παράπονα.

ΛΕΟΝ. (πρὸς τὸν Ἀχιλλέα) Οὐμ !

ΑΧΙΛ. Δὲν εὐχαριστεῖται εἰς ὅ,τι καὶ ἂν τῆς 'πῶ, εἰς ὅ,τι καὶ ἂν τῆς κάνω !

ΛΕΟΝ. (τῇ Φανῇ). Ἄ !...

ΦΑΝΗ Ἡ τρυφερότης του μετεδλήθη εἰς τραχύτητα.

ΛΕΟΝ. (πρὸς τὸν Ἀχιλλέα) Ὡ !

ΦΑΝΗ Ἄν περιποιοῦμαι τὸν ἑαυτόν μου, γιατί νὰ θέλω νὰ φαίνομαι ὥραία· ἂν ἀδιαφορῶ τὸν στολισμόν μου, δὲν μ' ἐνδιαφέρει πλέον νὰ τοῦ ἀρέσω· ἂν μένω εἰς τὸ δωμάτιόν μου, κάποια ἰδέα μὲ βασανίζει καὶ μένω μέσα σκεπτική· ἂν βγαίνω εἰς τὰ παράθυρα, γιὰ κάποιον λόγον ἔχω τὸ νοῦ μου διαρκῶς ἔξω. Νά, ζωή !

ΛΕΟΝ. Οὐμ ! Ζηλεύει σὰν νὰ λέμε.

ΦΑΝΗ Ναί, μάλιστα, αὐτὴ εἶναι ἡ λέξις, ζηλεύει ! Καλὰ τὸ εἶπατε· ζηλεύει !

ΛΕΟΝ. Σοῦ πῆρε τὸν ἀέρα, φιλαράκο μου, καὶ φταῖς ἐσύ !

ΑΧΙΛ. Σεῖς ποτὲ δὲν μὲ δικαιώνετε. Ἄν ἦσθε πρὸ ὀλίγου ἐκαὶ ἐπάνω, θὰ ἐβλέπατε μὲ πόσῃ προθυμίᾳ ἤθελε νὰ μὲ διώξῃ μιὰ ὄρα γρηγορώτερα, νὰ μὲ ξεφορτωθῇ.

ΦΑΝΗ (πρὸς τὸν Ἀχιλλέα) Μὰ ἀφοῦ ἀπεφασίσθη ἀπὸ τὸ βράδυ

νά φύγετε σήμερα, ἔπρεπε νά σᾶς πῶ νά μείνετε; (τῷ Λεοντίδῃ)
 "Ἄλλως τε νομίζω ὅτι ὁσφ γρηγορώτερα φύγη, τόσφ γρηγορώτερα
 καί θά γυρίσῃ κοντά μου. Ἡ ἰδέα τῆς ἀναχωρήσεώς του μέ λυπεῖ,
 ἐνῶ θά μέ εὐχαριστῇ ἡ προσδοκία τῆς ἐπανόδου του.

ΛΕΟΝ. (τῷ Ἀχιλλεῖ) Βλέπεις πόση ἐξυπνάδα σ' αὐτό τὸ κεφα-
 λάκι; Φρόντισε, καϋμένε, νά μὴ τὴν στρέψῃς εἰς βάρος σου, γιατί
 ἀλλοίμονό σου!...

ΑΧΙΛ. Μὰ κάνω ὅ,τι μοῦ εἶναι δυνατόν γιὰ νά τὴν εὐχαριστήσω.

ΛΕΟΝ. Καί τὴν γῆν δλόκληρον εἰς χρυσόν, παιδί μου, νά τῆς
 δώσῃς, δὲν θά ἐξαγοράσῃς τὴν ἀγάπη της, ἂν τὴν χάσῃς μιὰ φορὰ
 ἀπὸ τὴν ζήλεια σου. Ὡς σοβαρὸς σύζυγος θά τῆς εἶσαι σεβαστός καί
 ἀγαπητός· ὡς ζηλότυπος θά τῆς εἶσαι τύραννος. Καί τοὺς τυράννους
 τοὺς φοβοῦνται, ἀλλὰ δὲν τοὺς ἀγαποῦν.

ΦΑΝΗ Καλά! "Ετσι, ντέ!...

ΛΕΟΝ. Κᾶτι ξέρω κ' ἐγώ. "Αν ἡ ἀπογοήτευσίς ἐκ τοῦ κόσμου μέ
 ἔχει ἐδῶ μέ τὰ κλαδευτήρια μου, νά περιποιοῦμαι τὸν κῆπόν μου,
 νομίζεις ὅτι δὲν διέτρεξα καί ἐγὼ ὅλα τὰ στάδια τῆς ζωῆς; Ὑπῆρξα
 κ' ἐγὼ ἐρωτευμένος, σᾶν καί σένα! Κουθέντιαζα κ' ἐγὼ μέ τᾶστρα
 πρὶν ἐνωθῶ μέ τὴν μητέρα σου, καί μόλις ἠνώθημεν, ἀντίο ἀστρονο-
 μία! "Όλα τὰ ἀργυρᾶ αὐτὰ καρφάκια τοῦ οὐρανοῦ, δὲν ἤξιζαν γιὰ
 μένα οὔτε μιὰ πρόκα τοῦ τακουνοῦ της. Καί ὅμως ἐξεδηλώθη
 πρῶτα εἰς αὐτὴν ἡ ζήλεια καί τράβηξα τὸ διάβολό μου, ὥστε νά
 μᾶς κουρελιάσῃ καί τοὺς δύο ὁ χρόνος καί νά ἐκλείψῃ κάθε φόδος.
 Σεῖς ἀγαπᾶσθε ἐξ ἴσου καί οἱ δύο. Ἐχω τὸ χαλασμένο μου στο-
 μάχι μάρτυρα!

ΦΑΝΗ (γελᾷ) Χά! ἄχ! χά!

ΛΕΟΝ. Ναί, κοκώνα, γιατί ὅταν ὁ κύριος μένη ἐπάνω ὥς τὸ μεση-
 μέρι, ἐγὼ θά φάγω τὸ φαγί μου ἢ καϋμένο, ἢ ἄψητο, ἢ λύσσα, ἢ
 ἀνάλατο, ποῦ θά 'πῇ ὅτι ἔχετε περισσότερο τὸ νοῦ σας εἰς τὰ ἄλλα
 δωμάτια παρὰ εἰς τὴν κουζίνα.

ΦΑΝΗ (μειδιᾷ αἰδημόνως).

ΛΕΟΝ. Ἀγαπᾶσθε λοιπὸν ἐξ ἴσου, καί ἐξ ἴσου θά ζηλεύεσθε· ἀλλὰ
 σὺ ἔσπευσες νά ἐκδηλώσῃς τὴν ζήλεια σου καί τὴν ἔπαθες. Σοῦ πήρε
 τὸν ἄερα, φιλαράκο μου. Θά τῆς ἐπιτίθῃσαι μέ χίλια δυὸ λόγια τὸ
 δευτερόλεπτο...

ΦΑΝΗ (διακόπιουσα) Ναί, ναί!

ΛΕΟΝ. (τῇ Φανῇ) Σοῦτ! (τῷ νιῷ του) Καί αὐτῆς ἡ θέσις τώρα
 εἶναι ἀμυντική. Θά ἦτο αὐτὴ εἰς τὴν θέσιν σου, ἂν ἤξευρες νά κρα-
 τήσῃς τὴν ἰδικήν της. Τώρα ἓνα μόνον μένει. Κάνε τὴν νά ζηλέψῃ,
 νά πεισθῇς περὶ τῆς ἀγάπης της καί βουδάσου. Ἀλλὰ τί λέω! Οὔτε
 ἡ Φανὴ εἶναι τρελὴ ποῦ παραπονεῖται, οὔτε σὺ ποῦ τῆς φορτώνε-
 σαι· εἶμαι ἐγὼ τρελός, ποῦ ζητῶ νά σωφρονίσω δυὸ δαιμονισμένους.

ΑΧΙΛ. Τέλος πάντων, πάντοτε θά ἔχω ἐγὼ ἄδικον!

ΛΕΟΝ. Ὅπως θά εἶχε κ' ἐκεῖνη, ἂν ἦτο εἰς τὴν θέσιν σου καί τότε
 ἀντὶ νά στεναζῇς σὺ, θά ἔδλεπες ἐγωῖστικῶς ὑγκρινόμενα ἀπὸ ζή-
 λεια τὰ ὠραῖα αὐτὰ ματάκια!

ΦΑΝΗ Ἐγὼ οὐδέποτε θὰ ἔκλαια, ἂν ἤξευρα ὅτι τοῦτο τὸν στενοχωρεῖ ὅσῳ στενοχωροῦν ἐμέ οἱ στεναγμοί του !

ΛΕΟΝ. Καὶ τὸ οὐδέποτε τὸ λές τοιουτοτρόπως, ὥς νὰ ἦσαι βεδαία περὶ τοῦ ἑαυτοῦ σου.

ΦΑΝΗ Ἀπὸ ζήλεια ποτὲ δὲν θὰ κλαύσω.

ΛΕΟΝ. Τί μᾶς ἴλές !.. Καλὰ ! Πήγαινε νὰ φέρῃς τὸν καφέ μου τώρα.

ΦΑΝΗ (τῷ Λεοντίδῃ) Πέτε του κι' ἄλλα, γιατί εἶναι κακὸς ἄνθρωπος. (Μπατοῖζει τὸν Ἀχιλλέα διερχομένη) Νά, κι' ἐγώ !
(Ἡ Φανὴ ἀνέρχεται εἰς τὸ ἄνω πάτωμα).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΛΕΟΝΤΙΔΗΣ — ΑΧΙΛΛΕΥΣ

ΛΕΟΝ. Βλέπεις τὴν ἀγάπῃ τῆς γυναικὸς σου, καὶ ἐν τούτοις ζητεῖς διὰ τῆς ζηλοτυπίας σου νὰ θρυμματίσῃς μὲ τὰ ἴδια σου τὰ χέρια τὴν εὐτυχίαν σου.

ΑΧΙΑ. Μὴ νομίζετε, πατέρα, ὅτι εἶμαι μωρὸς καὶ ἔτσι ἄνευ λόγου φέρομαι ὅπως φέρομαι. Ἀκούσατέ με. Δὲν ἔτυχε νὰ ἰδῇτε ἐδῶ ἀπ' ἔξω τριγυρίζοντα πάντοτε ἓνα νέον καλοφορεμένον ;

ΛΕΟΝ. Πῶς ; ... Ναι, ἔτυχε νὰ τὸν ἰδῶ πολλάκις.

ΑΧΙΑ. Λοιπὸν ὁ νέος αὐτός, ὅποτε καὶ ἂν τὸν συναντήσω, ἢ θὰ ἀλλάξῃ δρόμον, ἂν ἔχῃ καιρόν, ἢ θὰ ἀποφύγῃ τὸ βλέμμα μου ὡς ἐγκληματίας. Πρὶν ἔλθῃ ἡ Φανή, οὐδέποτε τὸν εἶδα εἰς τὰ σύνορά μας. Τί τὸν φέρει λοιπὸν ἐδῶ ; Κάποιος λόγος, κάποιον αἶσθημα, τοῦ ὁποίου βεδαίως αἰτία δὲν εἶναι τοῦ περιβολάρη μας ἡ γυναῖκα.

ΛΕΟΝ. Ἐμπορεῖ νὰ ἦναι χίλιοι ἄλλοι λόγοι. Ἐγὼ ὅμως δέχομαι καὶ ὅτι εἶναι ἡ Φανή. Ἀλλ' ὅταν σέ ἀγαπᾷ καθὼς φαίνεται, δὲν ἔχεις νὰ χάσῃς τίποτε σὺ, ἐνῷ θὰ χάνῃ τὸν καιρὸ του, τοὺς κόπους καὶ τὰ παπούτσια του ἐκεῖνος. Ἄλλως τε, αὐτὸ ἔπρεπε νὰ τὸ πῇς σ' ἐμένα νὰ τὸν κάμω ἐγὼ νὰ πέρνῃ ἀλλοῦ τὸν ἀέρα του.

ΑΧΙΑ. Ἡ Φανὴ εἶναι ἔξυπνη γυναῖκα. Φρονεῖτε λοιπὸν ὅτι δὲν τὸ παρετήρησε ; Καὶ ἀφοῦ τὸ παρετήρησε, διατί νὰ μὴν τὸ πῇ, σὲ σὰς τοῦλάχιστον, ἂν ὄχι εἰς ἐμένα ἀπὸ φρόνησιν ; Ἡ σιωπὴ τῆς λοιπὸν καὶ ἡ ψυχρότης τῆς δὲ τὴν κατηγοροῦν ;

ΛΕΟΝ. Ὅχι. Ἡ ἀρετὴ τῆς δὲν τῆς ἐπέτρεψε νὰ σκεφθῇ τέτοιον πρᾶγμα καὶ ἡ ψυχρότης τῆς εἶναι φαινομενικὴ. (Μετὰ σκέψιν) Ἄν μιὰ στιγμὴ ζηλοτυπίας τὴν ἔκαμε νὰ ἀποκαλύψῃ τὴν ἀγάπῃ τῆς, θὰ ἐπέθεσο ὅτι ὅσα μοῦ λέγεις εἶναι μωρία καὶ ὅτι ἡ ἀδιφορία τῆς φαίνεται τοιαύτῃ ἀπέναντι τοῦ ἐπιθετικοῦ ἐνδιαφέροντός σου ;

ΑΧΙΑ. Βεβαιότατα.

ΛΕΟΝ. Καλὰ.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΛΕΟΝΤΙΔΗΣ, ΑΧΙΛΛΕΥΣ, ΦΑΝΗ

ΛΕΟΝ. (παρατηρεῖ τὴν Φανὴν φέρουσαν ἐπὶ δίσκου τρεῖς καφέδες, γλυκὸ καὶ ἓνα κοντι κλειστόν. Ὁ Λεοντίδης ἀφοῦ παρατηρήσῃ τὴν

Φανήν, ὁμιλεῖ εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἀκούεται ἀπὸ αὐτήν, ὑποκρίνεται ὅτι δὲν τὴν βλέπει καὶ μεταπίπτει εἰς ἐπιδεικτικὴν σοβαρότητα αἰφνιδίως). Αὐτά, φίλε μου, καὶ ὅσῳ καὶ ἂν ὑποκρίνεσαι τὸν ζηλότυπον διὰ νὰ τῆς ἀποσπάσῃς τὴν προσοχήν, θὰ σὲ ἀνακαλύψῃ μίαν ἡμέραν καὶ ἡ ὑπερηφάνειά της θὰ τὴν στείλῃ εἰς τὸν πατέρα της.

ΑΧΙΑ. (ἀπορεῖ χωρὶς νὰ ἰδῇ τὴν Φανήν). Μά...

ΛΕΟΝ. Σιωπή...

ΦΑΝΗ (μένει εἰς τὸ μέσον τῆς κλίμακος καὶ ἀκούει συνωφρονωμένη). Πῶς!

ΛΕΟΝ. Καὶ μετὰ τὰς ἐπανειλημμένας παρατηρήσεις μου δὲν ἐννοεῖς νὰ ἀφήσῃς τὸν διεφθαρμένον βίον σου!

ΑΧΙΑ. Μά... (ἀπορῶν πάντοτε διὰ τὰ ἀκατάληπτα δι' αὐτὸν λόγια τοῦ πατρὸς του).

ΛΕΟΝ. Σιωπή!... Ἡ μικροῦλα ἐκείνη, ἡ εὐμορφῇ, με τὴν ὁποίαν ἔζησες τόσον σκανδαλῶς ὥς ἀνύπανδρος...

ΑΧΙΑ. Ἀλλά...

ΛΕΟΝ. Σιωπή... Τὴν εἶδα ἐρχομένην καθ' ἑκάστην ἐδῶ εἰς τὰ πέριξ καὶ σὲ ἠκολούθησα καὶ ἐπείσθην ὅτι ἐξακολουθεῖς τὰς σχέσεις της...

ΦΑΝΗ (πίπτει ἐκ τῶν χειρῶν της ὁ δίσκος καὶ κατερχομένη εἰς τὴν σκηνὴν ἐκοπᾷ εἰς κλαυθμούς). Ἐγὼ δὲν τὸν ἀγαπῶ, ἐγὼ ἔχω ἄλλου τὸν νοῦν μου! Νὰ με ἀπατᾷ καὶ νὰ ζητῇ διὰ τῆς ζηλοτυπίας του νὰ γελάσῃ ἐμένα ποῦ θὰ ἔδιδα ὅλην μου τὴν ζωὴν γιὰ νὰ τὸν καταστήσω μίαν ὥραν εὐτυχῇ.

ΛΕΟΝ. (γελά θορυβωδῶς). Χά! χά! χά! (Πάντες ἐγείρονται. Ἡ Φανὴ διακόπτουσα τοὺς κλαυθμούς, τὸν παρατηρεῖ ἀποροῦσα εἰς τὰ μάτια καθὼς καὶ ὁ Ἀχιλλεύς). Ἐσύ, κύριε, ἐπείσθης, ἔ;... Ἐσύ, κυρία, δὲν θὰ κλάψῃς οὐδέποτε ἀπὸ ζήλεια, ἔ;...

ΦΑΝΗ Τί; παιχνίδι ἦτανε;... (μειδιῶσα τῷ Λεοντίδῃ) Ἐννοῖα σὰς, θὰ μοῦ τὸ πληρώσετε.

ΛΕΟΝ. Εἶνε τὰ μόνα χρέη ποῦ δὲν πληρώνω, παιδί μου.

ΦΑΝΗ Ἀχ, νὰ ἡξεύρατε πόσον μοῦ κόστισε!

ΛΕΟΝ. Ἐσένα δὲν σοῦ κόστισε τίποτε, ζηλειάρᾳ ἐμένα μοῦ κόστισε... (παρατηρῶν τὰ θορυμματοσμένα ποιήτρια) καμμιὰ δεκαριὰ δραχμαῖς. (παρατηρῶν καὶ τοὺς δύο) Λοιπόν; (Φανὴ καὶ Ἀχιλλεὺς σφίγγουν ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας). Μεταξὺ τῶν δύο διαμαχομένων ὁ τρίτος πάντοτε βλάπτεται, ποτέ δὲν ὠφελεῖται. (Τοῦ φιλοῦν ἀμφοτέρωι τὰς χεῖρας καὶ αὐτὸς ὥσει εὐλογῶν ἀρχιερεὺς διὰ τῶν δύο χειρῶν του ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς των). Ἐχετε τὴν εὐχή μου. (Πρὸς τὸν Ἀχιλλέα) Ἐλα τώρα, τὸ καπελλάκι σου καὶ δρόμο. Πῶς θὰ γείνη αὐτὴ ἡ δουλειά; πότε θὰ ἔλθῃς;

ΑΧΙΑ. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τὸ βράδυ. Ἡ μητέρα τῆς Φανῆς μούγραψε ὅτι τὴν Μαρία τὴν φέρνει σήμερα ἡ θεία της, ἡ ὁποία θὰ μᾶς τὴν ἀφήσῃ καὶ θὰ πάῃ εἰς τὴν Κόρινθον. Γιὰ νὰ μὴν ἔρχεται ἡ θεία καὶ ξαναγυρίξῃ πίσω εἰς τὴν Κόρινθον, ἀπεφασίσαμεν νὰ πάω ἐγὼ ὡς ἐκεῖ νὰ τὴν πάρω.

ΛΕΟΝ. Καλά. Ἐμπρὸς λοιπόν, καλὸ ταξεῖδι. (Τὸν φιλεῖ) Πάω καὶ ἐγὼ νὰ γυρίσω τὸ νερὸ στὸ λαχανόκηπο, γιατί με πῆρε ἡ ἡμέρα. (Παρατηρῶν καὶ τοὺς δύο ἀλληλοκνιταζομένους) Ἐλάτε τώρα καὶ ἀφήστε τῆς ντροπαῖς... νά, ἐγὼ δὲν βλέπω! (Ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ ἡ Φανὴ ἐναγκαλίζονται καὶ φιλοῦνται ἡχηρῶς. Ὁ Λεοντίδης λαμβάνει τὰ ἐργαλεῖά του μετὰ τὰ νῶτα πρὸς αὐτοὺς). Ἀκούω ὁμως!

ΦΑΝΗ Ἄ! ἐλησμονήσα καὶ τῷφερνα πρίν. (Λαμβάνει τὸ εἰς τὴν κλίμακα ἐροισμένον κουτί καὶ τὸ δίδει εἰς τὸν Ἀχιλλέα).

ΑΧΙΛ. (ἐξάγει πιστόλιον). Τί εἶναι αὐτό;

ΛΕΟΝ. (ἀφοῦ τὸ παρατηρήσῃ). Αὐτό; Αὐτό εἶναι εἰσιτήριον διὰ τὰς φυλακάς τῶν καταδικών.

ΦΑΝΗ Εἶναι τόσον κακὸς ὁ κόσμος καὶ ἔπειτα διαβάζω κάθε μέρα ὅτι συμβαίνουν τόσα πολλὰ ἐδῶ εἰς τὰς ἐξοχάς. Κράτησέ το, σὲ παρακαλῶ δὲν ἡξεύρεις τί σοῦ συμβαίνει.

ΑΧΙΛ. Ἀλλὰ εἶναι ἀνόητος ὁ φόβος σου. Τί νὰ τὸ κάμω;

ΦΑΝΗ Σὲ παρακαλῶ, σὲ παρακαλῶ, κάνε μου τὴ χάρι, κράτησέ το! Συμβαίνουν τόσα!...

ΑΧΙΛ. Ἀφοῦ τὸ θέλεις. (Τὸ θέτει εἰς τὸ θυλάκιόν του).

ΦΑΝΗ Δὲν θὰ κάνῃ καλὰ, πατέρα, νὰ τὸ κρατήσῃ;

ΛΕΟΝ. Ὅχι, παιδί μου. Αὐτὰ εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνα πράγματα εἰς τὰ χέρια τῶν μικρῶν παιδιῶν καὶ τῶν τρελῶν.

ΦΑΝΗ Ἐ, καὶ τρελὸς εἶναι ὁ Ἀχιλλεύς;

ΛΕΟΝ. Εἶναι ἐρωτευμένος, ποῦ εἶναι τὸ ἴδιο. Αἶ, ἐλάτε ἐδῶ. Τώρα ποῦ θὰ ζήσετε μιὰ μέρα χωριστά, νὰ φροντίσετε νὰ καρφώσετε καλὰ μέσ' στὸ μυαλό σας, κάθε ἕνας ἰδιαίτερος: ὅτι ἡ ζήλεια, καθὼς ἐπειραματίσθητε πρὸ ὀλίγου, εἶνε πολὺ κακὸ πρᾶγμα καὶ νὰ τὴν διώξετε ἀπὸ πάνω σας, ἂν θέλετε νὰ μὴ σᾶς ταραξῇ τίποτε τὴν γαλήνην τῆς ψυχῆς σας. Οἱ ἐρωτευμένοι, παιδιὰ μου, εἶνε θεόστραβοι καὶ ὅταν ἀφήνουν γιὰ τυφλοσοῦρτη τοὺς, τὴ ζήλεια, οὐδέποτε τοὺς ὁδηγεῖ εἰς τὸ καλόν. Λοιπὸν ἀκούσατέ με σοβαρῶς. Φυλαχθῆτε ἀπὸ τὸν...

ΑΧΙΛ. | (ὁμοῦ) Τυφλοσοῦρτην;

ΦΑΝΗ |

ΛΕΟΝ. (πρὸς τὸν Ἀχιλλέα) Ναι. Ἐλα, ἄδειασέ μας τὴν γωνιά. (Τοῦ σφίγγει τὴν χεῖρα). Στὸ καλό! (Περιοιολύγει τὰ ἐργαλεῖά του. Ἡ Φανὴ καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς ἀνταλλάσσουν καὶ δεῦτερον φίλημα καὶ χωρίζονται. Ὁ Ἀχιλλεὺς ἐξέχεται διὰ τῆς κυγκλιδωτῆς θύρας καὶ ἡ Φανὴ παρακολουθεῖ διὰ τοῦ βλέμματος αὐτὸν ἐπ' ὀλίγον).

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΛΕΟΝΤΙΔΗΣ, ΦΑΝΗ

ΛΕΟΝ. (προχωρεῖ μέχρι τοῦ βάθους, ἀφίνει τὰ ἐργαλεῖα κατὰ γῆς καὶ ἐπιστρέφει. Σοβαρῶς). Κλείσε τὴν πόρτα καὶ ἔλα ἔδῳ!

ΦΑΝΗ (παρατηροῦσα αὐτόν). Καὶ γιατί ἐσυννέφιασε τὸ πάντοτε γελαστὸ πρόσωπό σας;

ΛΕΟΝ. Κάθησε. (Κάθηνται πλησιέστατα ἀλλήλων). Δὲν μοῦ λές ἓνα πρᾶγμα... Ἡξεύρω ὅτι κάνω πολὺ κακὰ νὰ σοῦ βάνω τέτοιες ιδέαις στὸ κεφάλι, ἀλλὰ εἶναι ἀνάγκη χάριν τῆς ἡσυχίας σας νὰ πετάξω ἀπὸ τὴ μέση τὸ σκουλήκι ποῦ ἐδάγκασε τὸν ἄνδρα σου καὶ ὁ πόνος τοῦ ἐκσπᾶ εἰς λόγια προξενοῦντα καὶ σὲ σένα πόνον.

ΦΑΝΗ (σκεπτική). Μὲ τρομάζετε!...

ΛΕΟΝ. Δὲν εἶνε τίποτε... Γιὰ 'πές μου. Εἶδες ποτὲ ἓνα νέον, ὁ ὅποιος καθημερινῶς γυρίζει ἔξω ἀπὸ τὸ κτῆμά μας;

ΦΑΝΗ (σκέπτεται καθ' ἑαυτήν· μειδιᾷ πονηρῶς καὶ ὑποκρίνεται συστολήν). Ναί.

ΛΕΟΝ. Ὑποθέτεις ὅτι εἶνε δυνατόν ὁ νέος αὐτὸς νὰ στρηφογυρίξῃ ἐδῶ ἄνευ λόγου;

ΦΑΝΗ Βεβαίως ὄχι. (Πάντοτε συνεσταλμένως).

ΛΕΟΝ. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει ἐδῶ κοντὰ ἄλλο κτῆμα κατοικούμενον, φαντάζεσαι ὅτι συχνοπερνᾷ δι' ἄλλο τι παρὰ διὰ τὸ κτῆμά μας;

ΦΑΝΗ Ὅχι, βέβαια.

ΛΕΟΝ. Καὶ ἀφοῦ περνᾷ διὰ τὸ κτῆμά μας, δὲν ὑποθέτεις φυσικὰ ὅτι περνᾷ διὰ τὸν Ἀχιλλέα, οὔτε γιὰ μένα.

ΦΑΝΗ Ὅχι.

ΛΕΟΝ. Ἀλλὰ;...

ΦΑΝΗ Γιὰ μένα...

ΛΕΟΝ. (σοβαρευόμενος ἀπὸ σιγμῆς εἰς σιγμὴν πλείοτερον). Πῶς!

ΦΑΝΗ (περισσότερον συνεσταλμένη) Μάλιστα, γιὰ μένα. Εἶνε ἐρωτευμένος!

ΛΕΟΝ. Καὶ σὺ τὸ γνωρίζεις καὶ σιωπᾷς; Καὶ δίδεις ἐλπίδας εἰς τὸν ἔρωτά του;

ΦΑΝΗ (κάτω νεύουσα) Μάλιστα.

ΛΕΟΝ. Ἀλλὰ τοῦτο σημαίνει ὅτι σὲ ἐνδιαφέρει ἡ ἀγάπη του.

ΦΑΝΗ Γιατί νὰ τὸ κρύψω. Μὲ ἐνδιαφέρει, ναί· μὲ ἐνδιαφέρει καὶ πολὺ, πολὺ.

ΛΕΟΝ. (ἐγειρόμενος ἔντρομος καὶ μετ' αὐτὸν ἡ Φανὴ πάντοτε κάτω νεύουσα). Ἐτρελάθης!... Δὲν ξέρεις τί λές! (Συνερχόμενος κάθεται καὶ μετ' αὐτὸν ἡ Φανή). Κάθησε. Γνωρίζει αὐτὸς τὸ ἐνδιαφέρον σου;

ΦΑΝΗ Τὸ γνωρίζει.

ΛΕΟΝ. Πῶς;

ΦΑΝΗ Μοῦ ἔγραψε καὶ τοῦ ἀπήντησα.

ΛΕΟΝ. (ἐγειρόμενος καὶ πάλιν) Παραφρονεῖς, παιδί μου... παραφρονεῖς! Καὶ τοῦ ἀπήντησες ὅτι... ὅτι...

ΦΑΝΗ Τοῦ ἀπήντησα ὅτι ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ ἀποφασίσω ἄνευ τῆς συγκαταθέσεώς σας.

ΛΕΟΝ. Τῆς συγκαταθέσεώς μου;! Ἐγώ;... ἐγώ;... Νά...

ΦΑΝΗ Τοῦ ἔγραφα μάλιστα ὅτι σήμερον εἶναι καιρὸς νὰ ἔλθῃ νὰ γνωρισθῇ μαζί σας διὰ νὰ εἰσέρχεται ἐλευθέρως εἰς τὸ σπίτι μας.

ΛΕΟΝ. (περιτρέχει τὴν σκηνὴν ἐν παραφορᾷ) Δὲν εἶμαι καλὰ...

ἦ... ἦ... αὐτὴ δὲν εἶναι ἡ Φανή, ἦ ἐγὼ δὲν εἶμαι ἐγώ! Ἐξέλεξαν ἐμέ... Ἐγὼ νά...

ΦΑΝΗ Μάλιστα. (Ὁ Λεοντίδης φαίνεται πνιγόμενος). Καὶ ὁ νέος συνεφώνησε μαζί μου, καὶ νά τοις, ἔρχεται!

ΛΕΟΝ. Ἐχει λοιπὸν τὴν κακοήθειαν καὶ νά ἔλθῃ ἐδῶ; (Ἡ Φανὴ τρέχει καὶ ἀνοίγει τὴν κυγκλιδωτὴν θύραν. Εἰσέρχεται ὁ Εὐτύχιος καὶ τοῦ ὁμιλεῖ χαμηλῇ τῇ φωνῇ).

ΦΑΝΗ. Θὰ σοῦ κακομιλήσῃ ἐπὶ δύο λεπτὰ, ἀλλὰ μὴ φοβᾶται.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

ΛΕΟΝΤΙΔΗΣ, ΦΑΝΗ, ΕΥΤΥΧΙΟΣ

ΛΕΟΝ. (ἀνήσυχος καὶ αὐστηρός). Τί ἤλθατε, κύριε, νά κάμετε εἰς τὸ σπίτι μου;

ΕΥΤ. Κύριέ μου, ἤλθα νά λάβω τὴν τιμὴν νά γνωρισθῶ μαζί σας...

ΛΕΟΝ. Νά λάβῃς τὴν τιμὴν νά γνωρισθῇς μαζί μου καὶ νά με παρακαλέσῃς νά λάβω ἐγὼ τὴν τιμὴν νά μεσολαδῇσω μεταξὺ σοῦ καὶ ἐκείνης.

ΕΥΤ. (ἐντρομος) Μάλιστα...

ΛΕΟΝ. (Ὡσεὶ ζητῶν καὶ διὰ τὰ τὸν κινῆσῃ). Ἐ! Ἐ!...

ΦΑΝΗ (ἐκσπῶσα εἰς γέλωτα). Χάχ! ἄχ! ἄ! (Ὁ Εὐτύχιος καὶ ὁ Λεοντίδης τὴν παρατηροῦν παρεμβαίνουσιν. Τῷ Λεοντίδῃ). Δὲν σὰς εἶπα ἐγὼ ὅτι θὰ μοῦ τὸ πληρώσετε; Ὁ κύριος ἦλθε νά σὰς ζητήσῃ τὴ Μαρία...

ΛΕΟΝ. (συνερχόμενος). Τὴ Μαρία!... Γιὰ τὴ Μαρία... (πίπτει ἐπὶ ἐνὸς καθίσματος). Οὐφφφ!

ΕΥΤ. Μάλιστα!

ΦΑΝΗ Βεβαιότατα. Χωρὶς πολυλογίαν. Ὁ Εὐτύχιος εἶνε συμπατριώτης μας καὶ παιδικὸς μας φίλος. Τὰ ἔφτιασε λοιπὸν ὁ κύριος μετὰ τὴν Μαρία, χωρὶς νὰ τοὺς νοιώσῃ κανεὶς, καὶ ὅταν ἦλθεν ἡ Μαρία μαζί μου ἐδῶ, βλέπω καὶ τὴν ἀφεντιά του κατόπιν της. Καὶ νά σὰς πῶ, ὅσῃ καὶ ἂν ἦναι ἄγνός ὁ ἔρως των, δὲν ἤθελα νά σὰς τὸ πῶ, φοβουμένη μήπως πέσῃ εἰς τὴν συνειδησίην σας ἡ Μαρία. Δι' αὐτὸ πρὸ ἐβδομάδος τὴν ἔστειλα εἰς τὸ σπίτι μας καὶ μετὰ ἐπιστολὴν μου πρὸς τὸν μπαμπᾶ καὶ τὴν μαμᾶ, διὰ νὰ τελειώσουν τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν, ἡ ὁποία ἤρχισε νά με στενοχωρῇ. Καὶ τὸ χθεσινὸν γράμμα τῆς μαμᾶς ἔχει ἓνα ὑστερόγραφον μετὰ τὸ χέρι τοῦ μπαμπᾶ γιὰ σὰς. (Ἐξάγει ἐκ τοῦ θυλακίου της ἐπιστολὴν, ἣν ἀναγινώσκει ὁ Λεοντίδης). Ὅριστε.

ΛΕΟΝ. (ἐγειρόμενος). «... ἡ ὑπόθεσις τοῦ Εὐτυχίου καὶ τῆς Μαρίας, περὶ τῆς ὁποίας θὰ σὰς μιλήσῃ ἡ Φανή, ἐτελείωσεν αἰσίως. Δύνασθε λοιπὸν, καὶ σὰς παρακαλῶ μάλιστα, νὰ τὸν δεχθῆτε εἰς τὸ σπίτι σας ἐλευθέρως μέχρι τοῦ γάμου των, ὅποτε κατ' ἀνάγκην πλέον ἡ Φανὴ θὰ ἀποχωρισθῇ τῆς ἀγαπημένης της ἀδελφῆς». (Παρατηρεῖ τὴν Φανὴν καὶ δαγκάνει τὸν δείκτην της δεξιᾶς χειρὸς

του). "Αἴντε, βρέ διάβολε, καὶ ἂν δὲν σοῦ ξερριζώσω τ' αὐτιά νά μὴ μου λένε τὸ ὄνομά μου.

ΦΑΝΗ (γελά). Χάχ!... χά! χά! Λοιπὸν σᾶς συνιστῶ τὸν κ. Εὐτύχιον... (τῷ Εὐτυχίῳ). "Ο πεθερός μου!

ΛΕΟΝ. Παιδί μου, νά μέ συγχωρήσης γιὰ τὴν ὑποδοχὴν ποῦ σοῦ ἔκαμα, ἀλλ' ἂν ἤξευρες τί μέ ἔκαμε νά πιστέψω αὐτός ὁ τρισκατάρατος... Καθῆστε, παρακαλῶ!

ΕΥΤ. (καθήμενος). Εὐχαριστῶ, κύριε Λοντίδη. Σᾶς βεβαιῶ ὅτι μέ ἐφόδισε πολὺ ὁ τρόπος σας, ἡ ἀνησυχία σας, ἡ ὀργή σας!

ΛΕΟΝ. Μὲ ἔκαμε νά θυμώσω ὁ πειρασμός. (Τῇ Φανῇ). "Αλλά ἔννοια σου...

ΦΑΝΗ "Αν σᾶς ἀρέση, μέ ξανακάνετε νά κλαίω.

ΛΕΟΝ. Καλά... Λοιπόν, φίλε μου, ἔτσι ἔ; Τὰ κατάφερες ὥστε νά μὴ σὲ πάρωμε μυρουδιά. Κι' ἐκεῖνη ἡ μουσίτσα μᾶς ἔκανε τὸ μισοκακόμοιρο καὶ τὴ ρωμαντική, γιὰ νά περπατῇ μόνη ἐκεῖ κάτω στῆς τριανταφυλλιαῖς. Φαίνεται πῶς ἐκεῖ κάπου συνηντᾶσθε! "Ε;

ΕΥΤ. (αἰδημόνως). Ναί... μάλιστα... "Αλλά πάντοτε ἐξ ἀποστάσεως. Μᾶς ἐχώριζαν τὰ κάγκελα τοῦ κήπου.

ΛΕΟΝ. Καλέ, δὲν ἐξετάζει ἀποστάσεις ὁ ἔρω, οὔτε κιγκλιδώματα καὶ ποιὸς ἠξεύρει μέ τί σάλτους θὰ μοῦχης καταπατήση τῆς τριανταφυλλιαῖς μου; ἀλλὰ τὴν ζημίαν αὐτήν, ἐγὼ θὰ τὴν ἐκπέσω ἀπὸ τὴν προῖκα.

ΕΥΤ. Νὰ πηδῇσω; "Α, ὄχι. Σᾶς ὀρκίζομαι ἐπὶ λόγῳ τιμῆς. "Ερωτολογία ἀτελείωτος καθ' ἐκάστην σχεδὸν ναί, ἀλλὰ τίποτε περισσότερον.

ΛΕΟΝ. "Ας ἦναι! ἄς κάνω ὅτι τὸ πιστεύω.

ΜΑΡ. (ἐξῶθεν). Φανή, Φανή!

ΦΑΝΗ "Η φωνὴ τῆς Μαρίας... Καὶ ἓνα ἀμάξι ἀπ' ἐξω.

ΛΕΟΝ. (τῇ ἐξερχομένῃ Φανῇ). Μὴν τῆς 'πῆς ὅτι εἶναι ἐδῶ ὁ Εὐτύχιος.

ΦΑΝΗ "Οχι. (Ἐξέρχεται διὰ τῆς κιγκλιδωτῆς θύρας. "Ο Εὐτύχιος ταράσσεται καὶ διενθεται τὴν περιβολὴν του).

ΛΕΟΝ. Μὴ ταράττεσαι, φίλε μου. Βλέπεις, σᾶς ἔπεςε σᾶν τοῦ μπούφου... τὸ πουλί... Συγγνώμην...

ΕΥΤ. Τίποτε...

ΛΕΟΝ. Καθῆστε ἐκεῖ παρακαλῶ καὶ μὴ σηκωθῆτε ἂν δὲν σᾶς πῶ. ("Ο Εὐτύχιος κάθεται εἰς τὸ παρὰ τὴν κλίμακα κάθισμα).

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

ΛΕΟΝΤΙΔΗΣ, ΕΥΤΥΧΙΟΣ, ΦΑΝΗ, ΜΑΡΙΑ

(Εἰσέρχεται πρώτη ἡ Φανὴ φέρουσα ταξειδιωτικὸν σάκκον, εἶτα ἡ Μαρία μικρότερον σακκίδιον, καὶ ἔν μέγα ἐπανοφώριον).

ΛΕΟΝ. (τῇ Φανῇ) Μὰ πῶς!

ΦΑΝΗ "Ηλθαν διὰ θαλάσσης. "Η θεία θὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον τῆς νά προφθάσῃ τὸν σιδηρόδρομο διὰ τὴν Κόρινθον. Τῆς εἶπα

νά φροντίσῃ νά ἰδῇ καὶ τὸν Ἀχιλλέα καὶ νά μᾶς τὸν στείλῃ, ἂν καὶ αὐτὸς θὰ μάθῃ ἀπὸ τὸν ἀνεψιὸν σας τηλεφωνικῶς, ὅτι δὲν ἐμπήκαν εἰς τὸ τραῖνο τῶν Πατρῶν καὶ θὰ γυρίσῃ ἀπὸ τὸ μονοπάτι, χωρὶς νά τὸν ἰδῇ ἡ θεία.

ΛΕΟΝ. Ἔτσι, καλὰ... Λοιπὸν... καλῶς ὀρίσατε. (Κρούπει διὰ τοῦ σώματός του τὸν Εὐτύχιον).

ΜΑΡ. Καλῶς σᾶς ἡῦρα. Πῶς περάσατε λοιπὸν τὰς ἡμέρας ποῦ ἔλειψα;

ΛΕΟΝ. (λοξοβλέπων τὸν Εὐτύχιον). Ἐπεράσαμεν... καὶ ἐξαναπεράσαμεν... καὶ δὲν σᾶς εἶδαμεν... καὶ ἐστενοχωρήθημεν, μὴν τὰ ρωτᾶς. (Ἡ Φανὴ νεύει εἰς τὴν Μαρίαν, δεικνύουσα τὸν Εὐτύχιον. Ἡ Μαρία μὴ ἐννοοῦσα ἐκφράζει ἀπορίαν. Τὰς ἀντιλαμβάνεται ὁ Λεοντίδης).

ΛΕΟΝ. (τῇ Φανῇ). Βρὲ πειρασμέ, φύγε ἀπ' ἐδῶ! (Ἡ Φανὴ ἀνεβαίνει τὴν κλίμακα καὶ ἀφίνει εἰς τὸ ἄνω πάτωμα τὸν σάκκον, εἴτα κατέρχεται καὶ λαμβάνει τὸ σακκίδιον, τὸ ἐπανωφόρι τῆς Μαρίας, τὸ καπέλλο, τὰ ὁποῖα μεταφέρει ὁμοίως, ὅπου καὶ τὰ πρῶτα, κατὰ τὴν συνδιάλεξιν τῶν τριῶν, χωρὶς νά ἐπιστρέψῃ πλέον).

ΜΑΡ. Μὰ τί εἶνε; (Ζητεῖ ἐξηγήσεις διὰ τὰ νεύματα τῆς Φανῆς).

ΛΕΟΝ. Τίποτε, παιδί μου. Νά, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ ἔφυγες, ἀπέκτησε ἓνα νευρικὸν σπασμὸν τῆς κεφαλῆς. Λοιπὸν τί καλὰ μᾶς ἔφερες, ἢ δὲν μᾶς θυμήθηκες καθόλου; Δὲν τὸ πιστεύω, γιατίι τώρα ἐβεβαιώθηκα ὅτι πάντοτε εἶχες τὸ νοῦ σου σὲ μένα καὶ πουθενὰ ἄλλου.

ΜΑΡ. Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια.

ΛΕΟΝ. Ἄ! βέβαια, ἀλήθεια... (εἰρωνικῶς).

ΜΑΡ. Σᾶς ἔχω ἐδῶ... (δεικνύουσα τὸ θυλάκιόν της) ἓνα δῶρον ποῦ θὰ σᾶς εὐχαριστήσῃ πολὺ.

ΛΕΟΝ. Καὶ ἐγὼ σοῦχω ἐδῶ ἓνα δῶρον ποῦ θὰ σὲ εὐχαριστήσῃ πειρὸ πολὺ.

ΜΑΡ. Ἐγὼ σᾶς ἔφερα ἓνα σπόρο ἔκτακτο, γιὰ σοί!

ΛΕΟΝ. Μὰ καὶ τὸ δικό μου δῶρον γιὰ σοί εἶνε!

ΜΑΡ. (ἐξάγουσα ἓνα χαρτί) Νά τος!

ΛΕΟΝ. (ἐρευνῶν ἐπάνω του) Μὰ ποῦ εἶνε τὸ δικό μου δῶρον; Ἐγὼ δὲν τὸ εἶχα σὲ χαρτί. Μὰ κάπου τὸ εἶχα ἀκουμπισμένο... Ἄ, ἐδῶ στὴν καρδέκλα. (Ἀποσύρεται καὶ εὐρίσκονται ἀντιμέτωποι, ἡ Μαρία ταρασσομένη ὀλίγον καὶ ὁ Εὐτύχιος ἐγειρόμενος). Ἔ, τίνος εἶναι καλλίτερον τὸ δῶρον; (Σοβαρῶς) Δεσποινίς, λαμβάνω τὴν τιμὴν νά σᾶς γνωρίσω τὸν κύριον!

ΜΑΡ. Κύριε, χαίρω πολὺ...

ΛΕΟΝ. Τὴ μαῖμού!... κάνει πῶς δὲν τὸν γνωρίζει! (τῇ Μαρίᾳ) Καὶ τὰ πῖτσι - πῖτσι ἐκεῖ κάτω στῆς τριανταφυλλιαῖς, ἔ; (Ἡ Μαρία κρούπει τὸ πρόσωπον εἰς τὰς χεῖρας αἰδημόνως).

ΜΑΡ. Πῶς τὸ γνωρίζετε;

ΛΕΟΝ. Ἀφοῦ μᾶς τὸ εἶπε ὁ Εὐτύχιος, εἶχες τὴν ἀξίωσιν νά κουφᾷ νά μὴ τ' ἀκούσω;

ΕΥΤ. (ἀπαντιῶν εἰς ἐπιπληκτικὸν βλέμμα τῆς Μαρίας) Μὰ δὲν ὑπάρχει πλέον λόγος νὰ τὸ κρύπτωμεν.

ΛΕΟΝ. Μὴ θυμῶνῃς, σιγανὸ ποτάμι. Γιατὶ ἂν πρέπη νὰ θυμώσῃ ἓνας ἀπὸ τοὺς δυὸ μας, αὐτὸς εἶμαι ἐγώ, ποῦ δὲν μοῦ τῶλεγες τοῦ-
λάχιστον νὰ κάνω μιὰ οἰκονομία!

ΕΥΤ. - ΜΑΡ. Οἰκονομία!

ΛΕΟΝ. Βέβαια. "Ἄν ἤξευρα ὅτι ὁ κύριος ἀπ' ἐδῶ μοῦ φυλάει τὸ κτῆμα μὲ τόσον ἐνδιαφέρον, δὲν θὰ πλήρωνα φύλακα. (Τῷ Εὐτυχίῳ) Ἔννοεῖται ὅτι θὰ σὲ διώριζα ἀπ' ἔξω γιὰ νὰ καλοφυλάξ τὸ κτῆμα τὸ δικό μου καὶ ὄχι ἀπὸ μέσα γιὰ νὰ γλυκοφιλάξ τὸ κτῆμα (δεικνύων τὴν Μαρίαν) τοῦ συμπεθέρου. "Ε, σὰς ἀφήνω, γιατί τὰ ἀγκιναροκούκκια μου θὰ σκάσουν ἀπὸ τὴν δίψα. (Ἰδίᾳ). Τί διαβόλο, πρὶν εἶχανε τὰ κάγκελα, τώρα θάχουνε ἐμένα στή μέση; Καλὴν ἐντάμωσιν!

ΕΥΤ. - ΜΑΡ. Χαίρετε, χαίρετε!

ΛΕΟΝ. (προχωρεῖ πρὸς τὸ βάθος καὶ εἶτα στρεφόμενος) Πιστεύω, παιδιὰ μου, πῶς θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνην νὰ μὲ συγχωρήσετε ποῦ σὰς ἀφήνω μόνους... Τὸ ξέρω τώρα πῶς θὰ στενοχωρηθῇτε κατὰμονοι, οἱ δυὸ σας, ἀλλὰ... βλέπετε... διψοῦν τὰ ἀγκιναροκούκκια μου!

ΜΑΡ. (προθύμως) "Οχι δά, πηγαίνετε, πηγαίνετε! Τῆς καυμέναις τῆς ἀγκινάrais!...

ΕΥΤ. (ὁμοίως). Βέβαια, βέβαια, πηγαίνετε, τὰ καυμένα τὰ κουκκιά!

ΛΕΟΝ. (ἐπανερχόμενος) Τί ἀγενής! Τί ἀχάριστος ποῦ εἶμαι. Σεῖς νὰ θυσιάξετε τὴν συντροφιά μου χάριν τῶν φυτῶν μου καὶ ἐγὼ νὰ μὴ τὰ θυσιάξω αὐτά, γιὰ νὰ σὰς ὑποχρεώσω μὲ τὴν συντροφιά μου. "Α! αὐτὸ εἶνε ἀγένεια καὶ μένω.

ΜΑΡ. (ἀνησύχως) "Α! ὄχι, ὄχι δὰ τὰ καυμένα νὰ τὰ ἀφήσετε νὰ διψοῦν.

ΕΥΤ. (ὁμοίως) Νὰ ὑποφέρουν. Τί, μήπως δὲν ὑποφέρουν καὶ αὐτά, δὲν διψοῦν!

ΛΕΟΝ. Μωρὲ ἐνδιαφέρον γιὰ τὰ κουκκιά μου. (Παρατηρῶν ἐξεταστικῶς εἰς τὰ μάτια καὶ τοὺς δυὸ). Καὶ ἂν κρίνω ἀπὸ τὰ μάτια τοὺς θάχουνε μιὰ δίψα!...

ΜΑΡ. Μὰ τί, ἔχουν μάτια καὶ τὰ κουκκιά;

ΛΕΟΝ. Ἔχουν καὶ αὐτιά καὶ προσέξετε νὰ τὰ λέτε σιγανώτερα. Αἱ, ἐγὼ πάω νὰ βάλῃ τὸ νερὸ στ' αὐλάκι καὶ... φροντίσατε νὰ κάμψετε καὶ σεῖς τὸ ἴδιο. (Φεύγει διὰ τοῦ βάθους στρέφων ἐνίστε καὶ γελῶν).

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ

ΕΥΤΥΧΙΟΣ, ΜΑΡΙΑ, κρατούμενοι ἐκ τῶν χειρῶν

ΕΥΤ. Λοιπὸν ἐτελείωσαν ὅλα ὅπως τὰ εἶχαμεν ὄνειρευθῇ.

ΜΑΡ. Καὶ χάρις εἰς ἐμὲ πάλιν. Ἔπρεπε νὰ φανῶ ἐγὼ τολμηροτέρα σου διὰ νὰ προέλθῃ ἐκ τοῦ πατρὸς μου ἡ πρότασις.

ΕΥΤ. Σοῦ τὸ εἶπα πολλάκις ὅτι ὁ ἰδικός μου εἶναι τόσο ἐγωῖστής γιὰ μένα, ὥστε κάθε μου ἀπόπειρα θὰ ἦτο ἀνωφελής. Ἐνῷ τώρα...

ΜΑΡ. Ἐνῷ τώρα μία κόρη ἐπαίτεῖ σύζυγον...

ΕΥΤ. (διακόπτων) Ἀλλὰ μὴ ᾗς τέτοια λόγια, οὔτε ἀστειευομένη... Μία κόρη ζητεῖ ἀπὸ τὸν πατέρα ἐνὸς τρελοῦ τὴν ἄδεια νὰ τὸν γιατρέψῃ... Γιατί τί ἄλλο εἶμαι παρὰ τρελὸς ἀπ' τὴν ἀγάπῃ σου; Ἐχεις πολλοὺς λόγους νὰ τὸ πιστεῦγῃς. Ἐλα, μὴ φαίνεσαι δύσθυμος, πές μου ὅτι εἶσαι εὐτυχής με τὴν ἀπόφασιν τῶν γονέων μας, πές μου ὅτι θὰ ἦσαι εὐτυχεστέρα κοντὰ μου, πές μου ὅτι δὲν ὠνειροπόλησες ὑπερτέραν εὐδαιμονίαν ἀπὸ τὴν ἐνωσίν μας, πές μου ἐπὶ τέλους ὅτι ἤθες, ἀλλὰ μίλησε, διότι τὴν σιωπὴν σου ὁ φόβος μου ἐξηγεῖ ὡς μετάνοιαν.

ΜΑΡ. Ἀλλ' ἂν μιλήσω ἐγώ, πῶς θὰ ἀκούω τὰ λόγια τῆς ἀγάπῃς σου γιὰ τὰ ὅποια τόσο διψῶ;

ΕΥΤ. Περπατοῦμε, Μαρία;

ΜΑΡ. Naί, πηγαίνουμε.

ΕΥΤ. Δὲν ἦσο ἐδῶ, ἀλλὰ με παρηγοροῦσε τῆς ἀδελφῆς σου ἡ ὁμοιότης. Ὅποια ὁμοιότης! (Ὁ σκύλος οὐρλιάζει ἔσωθεν ὀλίγον εἰς τὴν λέξιν: ὁμοιότης. Ὁ Εὐτύχιος καὶ ἡ Μαρία κρατοῦμενοι ἐκ τῶν χειρῶν πάντοτε προχωροῦν πρὸς τὸ βάθος καὶ κάθηνται εἰς τὸ ἐκεῖ κάθισμα μετὰ τὰ νῶτα πρὸς τὸ κοινὸν καὶ τὰς κεφαλὰς ἡμιεστραμμένας πρὸς αὐτό. Μία χεὶρ φαίνεται διερχομένη διὰ τῶν κιγκλίδων τῆς θύρας καὶ ἀνοίγουσα ἔσωθεν αὐτήν. Ὁ σκύλος καὶ πάλιν οὐρλιάζει).

ΜΑΡ. Nὰ φᾶς τὸ κεφάλι σου, παληόσκυλο!

ΕΥΤ. Μὴν ἦσαι προληπτική, καϋμένη.

ΣΚΗΝΗ ΕΝΝΑΤΗ

ΕΥΤΥΧΙΟΣ, ΜΑΡΙΑ, ΑΧΙΛΛΕΥΣ

ΑΧΙΑ. (εἰσερχόμενος διὰ τῆς κιγκλιδωτῆς θύρας) Φαίνεται ὅτι θὰ ἔλθουν αὐρ... (βλέπει εἰς τὸ βάθος) Τί εἶναι ἐκεῖ; Θεέ μου; Ἡ Φανὴ καὶ ἐκεῖνος. (Παραφερόμενος) ὦ, ἀθλία, δι' αὐτὸ ἐδιάξες νὰ φύγω! ὦ ὑποκρίτρια, κλαίουσα ἀπὸ ζήλεια!... Μιλεῖτε, χαριεντισθῆτε εἰς βάρος μου. (Παρατηρῶν) Ἔτσι, ἔτσι... Ἐφρόντισες νὰ με ἀπομακρύνῃς... Ἀλλὰ ἐφρόντισες καὶ νὰ με ἐφοδιάσῃς με ὅτι χρειάζεται. (Ἐξάγει τὸ πιστόλιον. Ὁ Εὐτύχιος καὶ ἡ Μαρία φαίνονται ἐνούμενοι εἰς φίλημα). ὦ!... φιληθῆτε, φιληθῆτε... Naί, ἀλλὰ ἐὰν δὲν εἶναι τὸ πρῶτόν σας φίλημα αὐτό, θὰ ἦναι τὸ τελευταῖον. (Πυροβολεῖ δῖς, ἀκούεται ἀπὸ ἐν Ἀ! τοῦ Εὐτυχίου καὶ τῆς Μαρίας καὶ φαίνονται τὰ πτώματά των κυλιόμενα κατὰ γῆς. Ὁ Ἀχιλλεύς, ἀφοῦ τοὺς ἰδῇ, ἀφίνει ἐκ τῶν χειρῶν του τὸ ὄπλον νὰ πέσῃ). Καὶ τώρα συνεχίσατε τὰ φιλιὰ σας εἰς τὴν κόλασιν... (Πίπτει κλονούμενος ἐπὶ τοῦ πρὸ τῆς τραπέζης καθίσματος). Ἐκείνη!... Καὶ πόσον τὴν ἠγάπησα! (Κλαίει καὶ κρύπτει τὸ πρόσωπον εἰς τὰς χεῖράς του. Ἡ Φανὴ κατέρχεται δρομαίως τὴν κλίμακα).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

ΑΧΙΛΛΕΥΣ, ΦΑΝΗ

ΦΑΝΗ Τί συμβαίνει! ὁ κρότος ἦτο ἐδῶ. (Ἀφοῦ παρατήρηση μετὰ τινος στιγμῆς τὸν Ἀχιλλέα. Ἰσताται πρὸ αὐτοῦ). Ἀλλὰ τί σημαίνουν αὐτά;

ΑΧΙΑ. (ἀποσύρει τὰς χεῖράς του ἐκ τοῦ προσώπου καὶ παρατηρεῖ αὐτὴν ἔντρομος). Πῶς; ὥς λοιπὸν ἀκόμη! Δὲν σὲ ἐσκότῳσα λοιπὸν; (Ἐγείρεται).

ΦΑΝΗ Ἐμέ; Διατί; Θεέ μου! Μὲ τρομάζεις!

ΑΧΙΑ. (ὁρᾷ καὶ πάλιν, λαμβάνει τὸ πιστόλι καὶ τὸ ὑψώνει καὶ αὐτῆς). Ἐ, νά, διατί; Διὰ νὰ διακόψω τοὺς ἔρωτάς σου ἐκεῖ μετὰ τοῦ ἐραστοῦ σου!

ΦΑΝΗ (ἔντρομος). Πῶς!... ἐκεῖ... (τρέχει καὶ βλέπει τὰ πτώματα). Ἄ! τοὺς ἐσκότῳσε! Τὴν Μαρία!... Μαρία!... (ἔρχεται κλονιζομένη πρὸς τὰ πτώματα καὶ πίπτει εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἐρχομένου Λεοντίδου).

ΑΧΙΑ. Τὴν Μαρίαν; (παρατηρεῖ καὶ ὡς ἐν ἀπογνώσει). Τὴν Μαρίαν!!! Τὴν Μαρίαν!!! (πίπτει πάλιν ἐπὶ τῆς τραπέζης).

ΣΚΗΝΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ

ΛΕΟΝΤΙΔΗΣ, ΦΑΝΗ, ΑΧΙΛΛΕΥΣ

ΛΕΟΝ. (ἐναποθέτει δεξιᾷ ἐπὶ καθίσματος τὴν Φανὴν) Μὰ τί συμβαίνει;

ΑΧΙΑ. Τὴν ἐξέλαβα γιὰ τὴν Φανὴν καὶ τὴν ἐσκότῳσα. (Δεικνύει τὸ μέρος, ὅπου εὐρίσκονται τὰ πτώματα καὶ πίπτει ἐπὶ καθίσματος ἀριστερᾷ).

ΛΕΟΝ. (τρέχει πρὸς τὰ πτώματα καὶ ἀφοῦ παρατήρηση ἐπιστρέφει, ἴσταιται μεταξὺ τῶν δύο, δεικνύει αὐτὰ καὶ σείων τὴν κεφαλὴν θλιβερώς). Ὁ Τυφλοσοῦρτης!...

ΙΩ. ΔΕΛΗΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

*Εἰς κυρίαν κακόγλωσσον
ὑπερασπίζουσαν τὸ φῦλον τῆς*

ΓΙΑ τῆς γυναικὸς σὰν μιλῶ καμμιὰ φορὰ μαζί σου,
Τί νὰ σοῦ ἄω! παράξενη βρίσκω τὴ λογικὴ σου!
Ὅταν σοῦ τῆς κατηγορῶ ὅλαις ὁμοῦ ἐν γένει,
Εὐθὺς παίρνεις τὸ μέρος των σὰν τίγρις μαινομένη.
Μὰ ὅταν σοῦ τῆς κακογλωσσῶ ὀνομασί μιά-μιά,
Πάντα σ' εὐρίσκω σύμφωνη!... ἀντίρρησης καμμιὰ!...

ΣΑΤΑΝΑΣ